

NACIONAL P14,15
Marta Madrenas. Alcaldessa de Girona
 “La millor manera de lluitar per la ciutat és defensant la independència”

 EL PUNT AVUI
 Avui, a les 21.30 h

NACIONAL P10
L'ANC anuncia una nova etapa amb accions més directes
 Avisa que continuarà “molestant” la UE

LA REPÚBLICA
 Avui amb El Punt Avui

Farré accesibilitat

 pujaescales
 tel. 609 314 500 www.farre.es

EL PUNT AVUI + 2,50€
 DIUMENGE • 3 de febrer del 2019. Any XLIV. Núm. 14899 - AVUI / Any XLI. Núm. 13759 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT VOL VIURE EN LIBERTAT P6,7-10

L'Espanya real

30 sentències del tribunal d'Estrasburg per atemptar contra els drets humans entre el 2013 i el 2017

Un **9%** va baixar la inversió en investigació i desenvolupament entre el 2009 i el 2016

Un **30%** dels menors de 18 anys que viuen a l'Estat es troben sota el llindar de la pobresa

Amb un **14%** d'aturats, ocupa el penúltim lloc de la Unió Europea, on la mitjana és del 6,7%

L'únic país de la UE, amb Polònia, que vulnera la llibertat artística, segons Freemuse

DADES • Desenes d'informes internacionals desmenteixen la campanya de propaganda llançada per Espanya Global

FET • Les xifres sobre vulneració de drets, corrupció, desigualtat o pobresa infantil trenquen la imatge idíl·lica que es vol vendre

REACCIÓ • Òmnium fa públic un vídeo que desmunta el de Borrell i Torrent li recorda que no pot amagar els presos polítics

L'ESPORTIU
El Barça salva un punt gràcies a un Messi que acaba tocat

Els blaugrana van poder remuntar un 0-2 amb dos gols de l'astre argentí
 El València va fer una bona primera part i va tenir ocasions per guanyar

Messi celebra l'empat a dos que, finalment, donaria un punt al Barça ■ EFE

Europa - Món P22,23
Marxes a favor i en contra de Nicolás Maduro a Veneçuela
 Guaidó reclama el suport de les forces armades per a la transició política

matarogroc mg
 WEBS · CORREU ELECTRÒNIC
 DOMINIS · SERVIDORS
 info@matarogroc.com | Tel. 937 903 615 | www.matarogroc.com

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Marina Llansana

Acusem l'Estat

Ho vam veure a la conferència d'Oriol Junqueras dimarts, ho hem notat en les declaracions i missatges a xarxes de

tots els presos polítics, ho hem vist a la campanya d'Òmnium Cultural: l'actitud dels qui seuran al banc dels acusats del Tribunal Suprem el dia 12 de febrer no és en absolut la que s'esperaven aquells qui els van acusar, i la que pretenien aquells qui els van empresonar.

No aniran a Madrid a defensar-se de res, no hi aniran a demanar perdó ni a renunciar a les seves conviccions per rebaixar un grapat de dies una condemna que ja tothom dona per segura. Sinó que hi aniran a dir dues coses molt importants: que tot el que van fer ho tornarien a fer perquè és legítim en una democràcia, i que qui s'ha d'acusar és l'Estat per trepitjar drets humans tan fonamentals com el dret a la dissidència política, el dret de manifestació o el dret a la llibertat.

Aquesta actitud dels presos és la que posa en escac l'Estat: no hi ha res

Els que denunciaven volien renúncia i humiliació però obtindran just el contrari

més incòmode per a un Estat pretesament democràtic que tenir presos polítics que assumeixen la seva condició de presos polítics i la potencien per aconseguir solucions polítiques. Cui-xart, Sánchez, Forcadell, Bassa, Junqueras, Rull, Turull, Forn i Romeva saben que el Suprem serà un espai magnífic per expressar les seves idees, que allò que diguin serà emès en directe per televisió i seguit *in situ* per més de tres-cents periodistes acreditats, dels quals cinquanta són corresponsals d'arreu del món.

Els qui els acusen volien humiliar-los, fer-los penedir del que hem fet, fer-los renunciar al que pensen, i en realitat han aconseguit just el contrari. Gràcies a l'actitud dels presos, el judici servirà perquè ells quedin retratats, per tornar a recordar al món els cops de porra de l'1 d'octubre i reivindicar el dret a l'autodeterminació. Ho faran mirant als jutges però sobretot mirant a les càmeres, i així l'Estat no ho salva tancant la porta als observadors internacionals ni fent un vídeo d'*Espanya Global* venent una democràcia idíl·lica que, a partir del dia 12, es veurà que no existeix.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Vestíbuls

El Macba, el gran museu d'art contemporani del Raval de Barcelona, necessita més espai per exposar o emmagatzemar les obres que atresora. Comptava obtenir-lo a la capella de la Misericòrdia que hi ha a l'altre costat del carrer, però s'hi ha interposat la urgència que aquell barri té d'un centre sanitari, un CAP. La capella de la Misericòrdia és reclamada també per la medicina. El debat s'ha encrespat: art o sanitat? No hi entraré. Em limito a preguntar-me per què no aprofiten el vestíbul del Macba. Per a exposicions i atendre-hi malalts.

Coincidint més o menys amb els Jocs Olímpics es van aixecar a Barcelona grans edificis culturals. Es distingeixen per les dimensions desmesurades dels vestíbuls. El del Teatre Nacional és gairebé tan gran com la sala on es fan les representacions. Quina utilitat té? Que la gent surti a estirar les cames als entreactes? El teatre modern, en general, n'ha prescindit. Que els espectadors hi comentin l'obra en acabat? Tothom sembla tenir pressa per anar-se'n a casa. L'altre dia vaig tornar al CCCB, també al Raval, a visi-

“El del Macba podria acollir sales d'exposicions i un centre sanitari

tar l'exposició sobre Stanley Kubrick. El CCCB ocupa l'antiga casa de la Caritat. Un pati central havia distribuït l'accés a les quatre ales de l'edifici. Ara, per anar a la de la dreta, que és on es fan les exposicions, s'ha d'entrar per la de l'esquerra. Una rampa descendent condueix a un vestíbul que, pel fet de trobar-se sota el pati, té les seves mateixes dimensions. S'hi venen les entrades en un taulell reduït. La resta és volum d'aire. Més avall, també al Raval, el vestíbul de la Filmoteca és una prolongació de la plaça del davant. Les sales de projecció són al subterrani. Quan plou molt, s'inunden. El ves-

tíbul, no, el vestíbul està protegit de goteres. Els vestíbuls són la sala noble dels edificis culturals. Quan es va fer la remodelació del Palau Nacional de Montjuïc que acull el MNAC es va respectar la sala oval, “l'espai cobert més gran d'Europa”. No hi ha res. Si per omplir-lo Tàpies hi hagués pogut instal·lar la monumental escultura *Mitjó*, el mitjó hauria semblat un peüc.

En l'època de les “places dures” se'n van crear unes altres d'interior. Imiten les sales d'espera de les estacions, dels aeroports o dels tanatoris. I això que havíem quedat que l'accés a l'art i a la cultura havia de ser tan directe com el de les llibreries, les botigues de comestibles o les tintorereries.

Ben compartimentat, el vestíbul del Macba i el seu ull d'escala gegantí podrien acollir el magatzem i les sales d'exposicions que la direcció reclama i encara hi hauria lloc per al CAP. I si no, que s'indiqui als artistes que facin obres més reduïdes –sempre respectant la llibertat creadora, és clar– perquè anem curts d'espais i hem de fer conviure *Rinzen*, el llit suspès de Tàpies, i les lliteres.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castellón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neorològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/dksock>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

'Cansanci'

Si vostès em segueixen habitualment corren el risc d'haver-m'ho sentit a dir en alguna altra ocasió. Però amb els anys que fa que els acompanyo en aquest espai em penso que ja m'ho puc permetre, això de repetir-me una mica. I no els parlo pas del procés, és clar, perquè aquí és complicat no fer-ho, estant com estem en aquesta mena de bucle. Avui, que és cap de setmana i em sembla que hi lliga més, els volia parlar de les retransmissions esportives. No és pas que en segueixi gaires, però si en fes el recompte em sembla que jo mateix quedaria parat. Perquè un dia el Barça, un dia el Girona, un dia l'Espanyol, que si ara la copa, que si "mira ara què fan, un partit de la Penya" o si "mira, ara juga l'Uni Girona", tot suma. Soc dels que no se saben les alineacions i dels que a vegades simplement el partit el tinc posat de fons. Però, coi, a vegades faig un salt no pas per cap juga-

“Alguna retransmissió esportiva m'ha fet aixecar de la cadira, però no pas per cap jugada

da sinó sentint algunes retransmissions. Els confesso que quan escric rere meu hi passa un corrector, i que ja entenc que rere un locutor de ràdio això no és que sigui difícil sinó que és impossible. Però, cal que en una retransmissió esportiva em parlin tant sovint del cansanci dels jugadors? Coi, quin mal d'orelles. No m'acostu-

maré mai a sentir que el partit ha començat a les vuit i mitja en comptes de dos quarts de nou, i ara de tant en tant sento que el xut ha sigut tremendo i que hi ha un cansanci molt gran. Si fos una anèdota i ho hagués sentit només en una ocasió, els ben asseguro que això no ho escriuria. No crec que ho admeti, la Corpo, l'ús del terme cansanci, ni cap de les emissores privades en què també ho he sentit. I posats a fer, ara que m'hi he embolicat i que corro el perill de fer enfadar algun col·lega periodista, a mi em sembla que tampoc passaria res si algunes retransmissions esportives fossin més això, retransmissions esportives, que no pas una discussió sobre el sexe dels àngels o un llistat de restaurants de la zona propera a l'estadi on s'hi menja bé. No em facin cas. Ni hi entenc res d'esports ni dec tenir raó. Si no, en comptes d'escriure aquí escriuria a L'Esportiu.

De reüll

Carme Vinyoles Casas

Una bona notícia

“La solidaritat no cotitza en borsa”, es lamentava amb un punt d'ironia Sònia Cervià, responsable de comunicació de la Coordinadora d'ONG Solidàries, davant l'obtusa resistència d'alguns mitjans a informar sobre la tasca d'entitats impulsades per la societat civil. En borsa no, però sí que cotitza en drets, llibertats, justícia, convivència, en els valors indispensables per a una existència digna, que és la principal aspiració de tot ésser humà. Venen temps per prendre consciència que els avenços àrduament conquerits poden seguir i estan

La solidaritat cotitza en drets, llibertats, justícia i convivència

seguint el camí del retrocés i que cal continuar la lluita en el sentit que expressa Neus Català, deportada a Ravensbrück: unir-se en defensa d'una idea. Fa 25 anys diferents grups mobilitzats pel 0,7%, la cultura de la pau, la crítica a les desigualtats nord/sud i l'acollida als nousvinguts van unir-se per

desenvolupar la idea de la solidaritat i la seva força transformadora. És així que va néixer el gener de 1994 la Coordinadora d'ONG (www.solidaries.org), i si feu una ullada al web hi trobareu les associacions ben diverses que s'hi apleguen amb el lema *Drets humans, tots, per a tothom i a tot arreu*, la feina que realitzen, els recursos educatius i les campanyes (més de 1.000 escolars *jugant per la pau* ara mateix). Hi ha tants motius per a l'enhonorabona i el reconeixement a la trajectòria com per validar el compromís per un món millor des de la base. La solidaritat és notícia, una bona i necessària notícia!

Les cares de la notícia

MINISTRE D'AFERS ESTRANGERS ESPANYOL

Josep Borrell

Propaganda pura i dura

Una secretaria d'estat dependent del seu ministeri, Espanya Global, acaba de fer públic un vídeo amb, teòricament, la intenció de netejar la imatge del país. Si cal un vídeo, malament. Però és que, a més, el vídeo obvia desenes d'informes internacionals que el desmenteixen.

ENTRENADOR DE LA SELECCIÓ DE QATAR

Félix Sánchez

Del Barça a Qatar

L'entrenador barceloní Félix Sánchez ha estat un dels artífexs de la gran sorpresa en la copa d'Àsia de futbol, la victòria de la selecció de Qatar, combinat que serà, per cert, l'amfitrió en el mundial del 2022. Sánchez va arribar a ser l'entrenador del Juvenil A del Barça, però el 2006 va fer el salt a Qatar.

SOCIÒLEG. CATEDRÀTIC DE LA UNIVERSITAT PARÍS-8

Éric Fassin

Les coses, pel seu nom

Éric Fassin és un sociòleg francès que ha teoritzat sobre el futur de les esquerres en diversos llibres i que té la virtut, com demostra en l'entrevista que publica avui aquest diari, de dir les coses pel seu nom. Com ara que a l'Estat espanyol hi ha, sens dubte, presos polítics.

EDITORIAL

Propaganda en lloc de política

La secretaria d'estat d'Espanya Global, creada pel govern del PSOE i dependent del Ministeri d'Afers Exteriors, el de Josep Borrell, ha difós aquests dies un vídeo, *This is real Spain*, en què pretén, segons ha explicat la seva màxima responsable, l'exdiputada d'UPyD Irene Lozano, contrarestar "la propaganda independentista" a pocs dies del judici de l'1-O. Malauradament per a Borrell i Lozano, però, el vídeo omet intencionadament desenes d'informes d'organismes internacionals en què es rebat, punt per punt, cadascuna de les virtuts que mostra el vídeo. Obvia que el Consell d'Europa ha assegurat que Espanya, amb uns 3.000 càrrecs electes imputats per corrupció, no compleix totalment cap de les onze recomanacions que es fan a tots els estats; que Intermón Oxfam el situa com el tercer país més desigual d'Europa, rere Romania o Bulgària; que Amnistia Internacional assegura que no compleix els tractats pel que fa a acollida i asil de migrants o que aquesta mateixa entitat i Human Rights Watch asseguren que l'1-O la policia espanyola va actuar amb excessiva violència. I això, entre molts altres aspectes.

Espanya ha d'optar per vídeos de propaganda esbiaixats, que

paguem entre tots, perquè no és capaç de fer política. La solució al fet que l'opinió pública internacional ja compara el que passa a l'Estat espanyol amb el que passa a Turquia, per parlar d'Europa, no és gastar-se desenes de milers d'euros en propaganda; és ser valent, prendre la iniciativa, governar i assegurar-se a cercar solucions. Debatre del problema real, el dret a l'autodeterminació, però sense cap posició predeterminedada, ha estat des de sempre la petició que ha rebut des de Catalunya. Menys propaganda i més política és el que cal.

Tal dia com avui fa...

1 any

El segrest continua

El jutge Llarena veu voluntat de reincidència i manté empresonat el conseller Forn. JxCat diu que té un pla per invertir Puigdemont.

10 anys

L'aixeta del crèdit

Zapatero tampoc no convenç les entitats, per tercera vegada. Els banquers s'escuden en la necessitat de mantenir la solvència.

20 anys

Josu Ternera

L'Audiencia Nacional denega la concessió d'un permís especial al pres preventiu d'ETA i diputat d'EH José Antonio Urrutikoetxea, Josu Ternera.

Full de ruta

Joan Rueda

Hiperpare

Twitter és el que és però a vegades hi ha piulades que fan pensar. L'altre dia, la usuària @cosp_montse deia: "La mare d'un

alumne m'ha retret que parlés de Mauthausen al seu fill, perquè es veu que és un tema «massa dur» per al seu nen de quinze anys... Aquesta sobreprotecció no només converteix els adolescents en bledes assolades sinó que els fa ignorants molt perillosos." La piulada em va cridar l'atenció perquè, certament, jo també tinc la sensació que es protegeix massa els fills, tant per convertir-los en una miqueta rucs. Però no vaig ser l'únic; la piulada va tenir centenars de comentaris i milers, més de 9.000, de repiulades i m'agrada. La veritat, m'hi vaig quedar ben enganxat; els comentaris eren boníssims: "I el pobre nen jugant al Call of Duty, on tot són flors i violes" o "I fent-se palles veient porno per internet". I aprofundint en el tema amb altres anècdotes: "Autoescola. La mare d'un alumne va demanar-nos que no posés pràctiques al seu fill abans de les dotze del migdia perquè fins llavors dormia. I

La hiperprotecció genera fills més dependents, més insegurs, menys responsables, més immadurs... però aquesta és cada cop més present

no treballava ni estudiava. Sobreprotegit, ignorants perillosos i dropos. Només un estímul: sortir de festa." Un altre: "Conec el cas d'un company mestre que va treballar la guerra d'Iraq a sisè de primària. Una mare li va fer arribar una queixa ja que era un tema «massa violent». La resposta del company va ser: «Desperta. Per violent el GTA, el joc a què juga el seu fill». I més: "Quin futur els espera? Quan la meua filla va començar P3, es va morir un dels xais de l'escola, la mestra els ho va explicar, molts pares no hi van estar d'acord. Tractar la mort des de la infància ha de ser normal, tractar l'holocaut amb adolescents és obligatori. Gràcies, mestres!" I així sense parar.

Els psicòlegs diuen que sobreprotegir els fills, fer del que s'anomena hiperpare, provoca que aquests siguin dependents dels seus pares i mares, tinguin dificultats per aprendre a ser responsables de les seves vides, tinguin més por i inseguretats, poca autoestima, mostrin actituds immadures i poca tolerància a la frustració. Vosaltres mateixos.

Tribuna

Albert Vidal i Raventós. Psicòleg

#NovullpagarConsejo

Tot va començar ara fa un any, quan 50 psicòlegs i psicòleges de l'ANC vam demanar al nostre col·legi professional (COPC) que no ens cobrés la quota destinada al Consejo General de Psicología de España. El Consejo és un organisme centralitzat a Madrid, que agrupa els col·legis de psicologia espanyols, entre els quals, encara avui, el Col·legi de Psicologia de Catalunya. Consideràvem que per fer valer el mandat democràtic de l'1-O calia fer un pas endavant, en aquest cas deixar de pagar la quota al Consejo, que el col·legi català cobra a part de la quota col·legial.

EL COPC, PERÒ, NO VA FER CAS de la nostra petició, i ens va girar el rebut del Consejo igualment. Tot seguit, 80 col·legiades i col·legiats vam decidir retornar-lo, fet que va iniciar, així, un torcebraç indesitjat amb el col·legi català, que no només es negava a considerar la nostra petició, sinó que adoptava un rol persecutori i castigador, advertint amb expedients disciplinaris i expulsió del col·legi, amb els riscos professionals que això podia implicar. Un any més tard, i malgrat la situació de de-

sempara col·legial, seguim amb el retorn dels rebuts de la quota Consejo. I hem crescut considerablement, ara en som 150, segons dades oficials del COPC.

NO ENTENEM, però, que el nostre col·legi continuï amb amenaces d'expedients i expulsió, com ha fet aquest Nadal per correu postal. Hem descobert que els estatuts col·legials no regulen accions com la nostra, tècnicament un impagament parcial de quota (menys del 20%). Demanem ser tractats en igualtat de condicions, que es

respecti la nostra acció fins que s'assoleixi almenys l'import d'una quota anual, que és el motiu legal per procedir a la baixa. I per això poden passar uns quants anys. També hem descobert que aquests mateixos estatuts, article 4.1, defineixen una relació bilateral amb el Consejo, que a la pràctica és inexistente, mera pertinença orgànica. És a dir, s'anuncien uns acords pactats entre les parts que ni s'han escrit ni s'han signat mai. Això dificulta saber quines contraprestacions rep el col·legiat/ada pel fet de pagar al Consejo, que després d'un any preguntant seguim sense conèixer.

TAMBÉ HEM QUEDAT SORPRESOS de saber que l'estructura espanyola de col·legis i *consejos*, regulada per la Ley de Colegios Profesionales del 1974, contravé de manera flagrant la normativa europea. Una normativa que insta a una ordenació professional basada en associacions de lliure afiliació. La UE fa anys que demana la reforma de la llei, però els successius governs espanyols l'ajornen per pressions dels *lobbies* col·legials, reticents a perdre privilegis. I així seguirem, sorprenent-nos i lluitant.

“No entenem que s'amenaci els psicòlegs catalans que no volen pagar una quota extra al Consejo General de Psicología de España”

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Intolerància lingüística

■ Qui és un guarda de seguretat per dir-li a la vicepresidenta del govern valencià que no parli valencià en una conversa privada que a ell no li interessa? El guarda ha incomplert la Constitució (art. 3.3: La riquesa de les diferents modalitats lingüístiques d'Espanya és un patrimoni cultural que serà objecte d'especial respecte i protecció). Quin respecte i quina protecció és que et prohibeixen emprar-lo en una conversa? Es nota que el franquisme és viu amb aquesta gent que encara creu en la supremacia lingüística del castellà. En una democràcia aquest guarda seria expedientat i la casa reial demanaria perdó a Mònica Oltra. Però difícilment ho farà si no ho va fer amb la violència dels que l'1 d'octubre vingueren al crit d'"A por ellos, oé". Una mostra que Espanya no és més que el

desig de voler imposar la llengua i la identitat castellanes a la resta de nacions d'aquesta península. Igual que en Carlemany volia reconstruir l'Imperi romà en clau francesa, l'obsessió de Castella ha sigut reconstruir l'antiga Hispania en clau castellana.

JORDI AZNAR I MARTÍNEZ
Barcelona

Esquerra: país o sigles

■ Ernest Maragall és prou llest per saber que ara no és cosa de dreta o d'esquerra, que es tracta de Catalunya i la seva independència i supervivència. Unitat, prou partidisme: ara són traïció. Vam saber aplegar-nos i guanyar amb JxSí, acordar el govern amb la difícil CUP, anar de tronc amb Òmnium i l'ANC, muntar referèndum amb *gobierno*, judicatura i *piolins* feixistes a la contra, fer arribar urnes, papereetes i cens. En tres-cents anys

mai tan a prop de la llibertat, amb la il·lusió col·lectiva més gran de la història. No tenim cap dret a fer-ho malbé barrejant per afany de poltrona. Ara més que mai, un sol poble, una idea executiva, una veu unànime amb tots els nostres dirigents, bandejant interès personal i de partit. Plegats es pot aconseguir. Ho tenim més a prop que mai: no ho fem malbé. ERC: separats, perdem i traïm. Junts, triomf aclaparador.

J. GUARDIOLA SALAFRANCA
Barcelona

Els mòbils i els adolescents

■ És una realitat que els adolescents necessiten l'aprovació del grup per sentir-se integrats i la seva dependència del mòbil cada vegada és més elevada i preocupant. S'han dut a terme diversos estudis que detecten que per a la majoria dels menors el mòbil és

el més important en les seves vides. És també alarmant que ja als 12 anys aconsegueixen tenir aquests dispositius i superada aquesta edat, més d'un mòbil. Tot això confirma les advertències que feien ja fa anys professors i psicòlegs sobre la manca de maduresa dels adolescents. La seva demanda del "like" va més enllà d'un simple "m'agrada". Necessiten l'aprovació dels seus companys, funcionen cap enfora, la seva identitat queda exposada a les xarxes socials i al suport dels seus amics o grups. Fins i tot poden arribar a crear perfils falsos per ser admesos quan són rebutjats entre l'ambient en què es troben. Recordem les paraules del jutge de menors que tant han fet parlar: "Si vols convertir el teu fill en un petit delinqüent, regala-li un mòbil als 10 anys."

CRISTINA CASALS MASSÓ
Esplugues de Llobregat (Baix Llobregat)

La frase del dia

“El govern estatal no podrà amagar la vergonya dels presos polítics”

Roger Torrent, PRESIDENT DEL PARLAMENT

Tribuna

Lluís Foix. Periodista

Conflicte mal tancat

El conflicte entre les principals companyies de VTC i el sector del taxi a Barcelona s'ha tancat malament. Els taxistes han guanyat la batalla contra els serveis d'empreses que els feien la competència amb eines i aplicacions que eren més modernes i cada cop més utilitzades per una clientela nombrosa. Més de mig milió de persones han fet ús d'Uber en un any, segons les dades ofertes per la companyia. Des de divendres, aquests serveis ja no es presten a Barcelona i uns 3.500 treballadors han perdut la feina després que el decret del conseller de Territori, Damià Calvet, posés unes condicions a les empreses que aquestes no han volgut assumir i han abandonat les seves activitats a la capital de Catalunya. No es tracta només d'un conflicte laboral sinó de la resistència a una reconversió en la mobilitat de les grans ciutats que és inevitable. Han marxat, però tornaran amb empreses i aplicacions diferents.

ELS TAXISTES han fet i fan un servei imprescindible. Han reduït les hores i els dies que operen i també han modernitzat la flota. Agafar un taxi a Barcelona és fàcil i assequible. Però les seves prestacions són diferents i més restringides que les de les companyies VTC, que han operat amb menys regulacions i no tenen el caràcter de servei públic. El gremi dels taxistes veien com reventaven el mercat i han pressionat les administracions i els ciutadans tallant vies principals de la ciutat durant alguns dies.

S'HA DE DIR QUE EL MINISTERI de Foment s'ha rentat les mans sobre aquest conflicte traspasant a les comunitats autònomes i als ajuntaments la gestió dels taxis i dels vehicles que operen amb aplicacions que són acceptades per milions de ciutadans a les principals capitals del món. Em sembla que tant els taxistes com els VTC s'han equivocat. Els primers perquè s'han pensat que es poden resistir a les innovacions que comporta el progrés i els segons per menystenir un sector molt identificat amb la vida de la

ciutat. Els uns s'han manifestat amb molta cridoria interrompent el trànsit i els altres han aparcat silenciosament a les dues bandes de la Diagonal restringint parcialment la circulació.

NO ÉS UNA QÜESTIÓ dels fons voltors que poden acaparar la propietat de les poques companyies que ofereixen un servei que molts barcelonins l'utilitzen perquè el troben més còmode o perquè volen. Nitampoc de l'obsessió de resistir-se a no canviar res en un servei de taxis que, com a mínim, s'hauria pogut plantejar un programa per oferir els mateixos serveis que la competència privada en un període raonable de temps. Han volgut fer fora els VTC perquè se'ls menjaven quotes importants de mercat. I ho han aconseguit en un decret del govern que pot ser impugnat i una actitud de l'alcalde Colau que no ha ajudat a buscar una solució en la qual els dos sectors poguessin conviure. Si Barcelona és una de les ciutats més avançades en noves tecnologies i és la seu del Mobile World Congress no pot permetre no arribar a un pacte entre el taxi i la competència de les VTC.

DES DE LA REVOLUCIÓ INDUSTRIAL fins avui Barcelona ha estat pionera en tots els avenços tècnics i científics arreu de les terres peninsulars. Hi ha hagut moltes reconver-

“Barcelona no pot ser una de les poques grans ciutats en què el taxi i els TVC siguin incompatibles. Això perjudica el turisme i la marca de ciutat

sions. La del tèxtil, per exemple, va suposar un canvi radical d'enfocament de la producció i de la creació de riquesa enviant a casa o a l'atur centenars de milers de treballadors que no s'adaptaren a les noves situacions.

HI HA UN FACTOR que els taxistes no han tingut en compte. Es tracta de la irrupció cada cop més organitzada i més consistent dels ciutadans que volen dir la seva en aquells conflictes en què els seus interessos estan en joc. Els autobusos i el metro de l'àrea metropolitana presten un bon servei i formen part de la rutina diària per la mobilitat d'una gran majoria de barcelonins. Malgrat les seves deficiències en hores punta, mereixen una bona puntuació ciutadana. Els taxis són percebuts cada cop més com un problema, degut, en bona part, a la seva falta de sintonia amb els interessos de la gent.

DIT ALTRAMENT, Barcelona no pot convertir-se en una de les poques grans ciutats europees en què el taxi i els TVC siguin incompatibles. Això perjudica el turisme i també la marca de la ciutat capdavantera en tota mena de solucions innovadores. El ciutadà va prenent nota de les actituds dels que es neguen a acceptar els avantatges del progrés. Hi ha feina per a tothom, i molta. Però que no s'oblidi que, al final, el que té l'última paraula és l'usuari. Les empreses de VTC, amb les marques Uber o Cabify, o d'altres, tornaran i podran conviure perfectament amb els taxistes, que hauran d'incorporar moltes de les prestacions que ara no tenen.

Vaig ser protagonista de la reconversió de les màquines d'escriure als ordinadors en un diari barceloní. Una vintena de periodistes volien seguir amb la màquina d'escriure. Cap problema. Al costat se'ls va posar un ordinador. Al cap d'un mes, tothom, menys dos, es va incorporar a la nova manera de treballar. Els canvis, quan faciliten la feina o fan els productes més atractius per a la gran majoria, són imparables.

De set en set

Matthew Tree

La flaire

“Espanya, com qualsevol altra democràcia, té les seves pròpies regles i lleis, i el govern britànic respectarà la implementació de l'estat de dret a Espanya.” Ho va dir l'Alan Duncan, el ministre d'Afers Estrangers del RU, fa una setmana, tot responent a una pregunta del Ronnie Cowan, diputat a Westminster, que volia saber quan el govern britànic faria una queixa formal per l'encarcarament injust de la Carme Forcadell. Cowan i Duncan representen els dos extrems de l'opinió pública estrangera envers Espanya. La gent com Duncan veu Espanya com gairebé tothom la veia a finals del segle passat:

España Global és l'ala propagandística del Ministeri d'Exteriors del senyor Borrell

una democràcia “com qualsevol altra” –i punt-. Cowan, d'altra banda, pertany a un grup petit però creixent d'estrangers que han ensumat una pudor gens agradable –de cadàver putrefacte de dictador– al soterrani polític de l'Estat espanyol: confidentes gihadistes, violadors en llibertat, empresonaments absurds, judicis prejutjats... Una pudor que també ha arribat als narius de 13 organitzacions de 8 països diferents que volen observar el macrojudici contra –perquè no pot ser sinó contra– els presos polítics catalans. Per evitar que estrangers benpensants com l'Alan Duncan notin la ferum ja esmentada, tan comprometedora, a l'Estat li ha faltat temps per posar un ambientador: es diu Irene Lozano, l'expidutada d'un partit fanàticament unionista i la cap actual d'España Global, l'ala propagandística del Ministeri d'Afers Exteriors: l'invent més recent del sempre tan imaginatiu senyor Borrell.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

L'ANC anuncia una nova etapa i més contundència

Paluzie diu que continuaran "molestant" la UE perquè és còmplice d'un Estat autoritari

La pederàstia esquitxa el monestir de Montserrat

Creixen les denúncies d'escoltes contra Andreu Soler per abusos

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Els forats de la marca Espanya

OMISSIÓ La campanya llançada per Espanya Global amb l'objectiu de netejar la reputació de l'Estat espanyol ignora informes internacionals que en posen al descobert les vergonyes **DADES** Les xifres sobre vulneració de drets, corrupció, desigualtat i pobresa trenquen la imatge idíl·lica que se'n vol vendre

Virtudes Pérez
BARCELONA

Quan falten pocs dies per a l'inici del judici contra el procés, el govern espanyol està multiplicant els esforços per oferir la millor imatge possible de l'Estat. Ha substituït el concepte "marca Espanya", creat l'any 2012 pel PP, per "Espanya Global", una entitat dependent del Ministeri d'Afers Estrangers a la qual s'ha atorgat rang de secretaria d'estat. Capitanjada, amb el vistiplau del ministre Josep Borrell, per l'exdiputada d'UPyD Irene Lozano, Espanya Global ha iniciat una intensa campanya orientada a intentar netejar la reputació del país, malmesca, segons la mateixa Lozano, "per la desinformació i les fake news independentistes".

Convençuts que l'independentisme el que vol és "desprestigià l'Estat", Espanya Global ja ha multiplicat els esforços diplomàtics i ha llançat els primers vídeos publicitaris, amb la presència de figures com ara la cineasta Isabel Coixet, el cuiner José

Andrés i el periodista Iñaki Gabilondo. El missatge és inequívoc: Espanya és un país "democràtic, modern, solidari i divers", un país idíl·lic, "innovador i de talent". Justament ahir, Òmnium Cultural va fer públic un vídeo en què rebatia punt per punt el d'Espanya Global.

Aquesta imatge tan extraordinàriament positiva d'Espanya Global ignora, doncs, o amaga de manera premeditada, molts informes d'organismes internacionals en què Espanya no es presenta ni de bon tros com un país tan avantatjat. Sentències per vulneració dels drets humans, racisme, incompliment del dret d'asil, desigualtat, atur, emissions de CO₂, fracàs en l'ús de les renovables... Són xifres reals que posen al descobert un país ni tan modern, ni tan inclusiu ni tan democràtic.

Corrupció, encara pendent

■ Espanya Global situa l'Estat entre les "20 democràcies plenes del món". Per fer-ho, cita un informe de The Economist Intelli-

gence Unit, una unitat de negocis independent que fa anàlisis de països i d'indústries. En aquesta referència a la qualitat democràtica de l'Estat espanyol, però, no s'esmenta en cap moment l'últim informe de Transparència Internacional, que mesura precisament l'índex de percepció de corrupció. Aquest informe es va fer públic dimarts, i Espanya no apareix entre els països més ben posicionats, sinó que se situa en el lloc 41 del rànquing, amb 58 punts en un barem d'entre 0 i 100. El 0 indica més corrupció i el 100, menys. Segons aquest informe, Espanya estaria molt més a prop d'Eslovàquia que d'Alemanya, Bèlgica, Suècia i Finlàndia. França, amb 69 punts, ocupa la posició número 21.

En aquesta mateixa línia s'ha pronunciat el grup anticorrupció del Consell d'Europa, anomenat Greco. En un informe en què analitza parlamentaris, jutges i fiscals, destaca que la posició d'Espanya és "globalment insatisfactòria". Segons aquest grup,

de les onze recomanacions fetes per combatre la corrupció en els tres àmbits, Espanya només en compleix –i a mitges– set, mentre que les altres quatre "no les compleix en absolut". El Greco demana obertament "una comunicació transparent entre el fiscal general de l'Estat i el govern".

Un país desigual i "miserable"

■ En l'últim informe d'Oxfam Intermón Espanya, figura com el tercer país més desigual d'Europa, darrere de Romania i Bulgària. Una consideració similar a la que recull l'informe Davos, que situa l'Estat espanyol en els últims llocs (26 de 29) pel que fa a l'índex de creixement inclusiu. I en el mateix sentit es manifesta la plataforma nord-americana especialitzada en economia i finances Bloomberg, que situa Espanya entre els països "més miserables". Bloomberg analitza l'impacte de la inflació i l'atur sobre les condicions de vida dels habitants i elabora el que anomena "índex de

Manifestació contra la pobresa a Badalona. Al costat, càrrega policial durant l'1-O i, a sota, una oficina d'ocupació ■ JUANMA RAMOS / ACN

misèria". Espanya ocupa el 8è lloc de 66 en el rànquing d'economies miserables, i només té al davant Veneçuela, Sud-àfrica, l'Argentina, Egipte, Grècia, Turquia i Ucraïna.

Suspès en acollida als immigrants

■ En aquest cas, és Human Rights Watch l'organització que denuncia el tracte que reben els immigrants. En l'últim informe, constaten "unes condicions deficientes d'acollida i dificultats per demanar asil". En la mateixa línia, Amnistia Internacional, en l'informe dels anys 2017-2018, denuncia l'in-

compliment del compromís europeu de reubicar 15.888 persones sol·licitants d'asil. A finals d'any, n'havia reubicat 1.328.

Desallotjaments sense garanties

■ Amnistia Internacional xifra en 26.767 els desallotjaments que hi va haver a l'Estat entre els anys 2017 i 2018 per impagament del lloguer i 16.992 per execució hipotecària. Segons l'ONG, milers de persones van ser expulsades del seu habitatge "sense garanties judicials ni provisió d'un allotjament alternatiu per part de l'Estat". La despesa pública

L'APUNT #thisistherealspain

David Brugué

Es recorden d'aquells temps que no hi havia xarxes socials ni internet? Quan arribar a expressar la teva opinió més enllà de la taula a l'hora de sopar o organitzar-te era una utopia? Ara aquests temps han passat i justament per això s'ha d'anar amb compte amb què vens, perquè l'efecte que pots aconseguir és l'invers al que busques. No calia un espot ensenyant l'Espanya real.

Que Espanya té moltes coses bones, ja ho sabem. Però l'anunci no busca atreure turistes, sinó vendre un país que no existeix. I en això, les xarxes socials hi tenen una resposta immediata. Amb l'etiqueta #thisistherealspain, internet es va omplir d'imatges que sí que són reals, amb apallissats l'1-O o falta de democràcia. I ho saben. Si no, no vendrien un país imaginari.

en habitatge va continuar disminuint, malgrat la demanda social. En aquest sentit, el Comitè de Drets Econòmics, Socials i Culturals de l'ONU va admetre el juliol de l'any passat una denúncia contra l'Estat per no haver facilitat allotjament alternatiu a una família desallotjada.

Ús excessiu de la força l'1-O

■ Tot i que el ministre d'Afers Estrangers, Josep Borrell, va assegurar fa uns dies a Brussel·les que "els famosos 1.000 ferits de l'1-O van ser una *fake news*", hi ha un reguitzell d'informes internacionals que denuncien "l'ús excessiu de la força durant la repressió de l'1-O". És el cas de l'últim informe de Human Rights Watch i també el d'Amnistia Internacional. Aquest segon organisme assenyala directament que "es va restringir desproporcionadament el dret a la llibertat d'expressió i el dret a reunió pacífica de persones que donaven suport a la independència catalana" i "els funcionaris encarregats de complir la llei van utilitzar una força excessiva contra manifestants que van oposar resistència pacífica a l'operació policial que donava compliment a l'ordre judicial del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que impedia la celebració del referèndum sobre la independència d'aquesta comunitat autònoma".

Crims impunes de la Guerra Civil

■ Els anys 2017 i 2018, les autoritats espanyoles van continuar tancant, segons denuncia Amnistia Internacional, investigacions sobre crims de dret internacional comesos durant la Guerra Civil i el franquisme. L'argument era que aquestes denúncies, entre les quals hi havia desaparicions forçades i tortura, no es podien investigar per la llei d'amnistia o perquè els delictes havien prescrit. A més, van continuar sense adoptar mesures per localitzar i identificar les restes de víctimes de desaparició forçada i van deixar que les famílies i les organitzacions fessin els projectes d'exhumació sense el suport de l'Estat.

Denúncia per no haver protegit Doñana

■ A finals de l'any passat, a partir d'una denúncia de l'ONG WWF, la Comissió Europea va portar Espanya davant del Tribunal de Justícia de la Unió Europea per no haver protegit el parc natural de Doñana.

Contra la llibertat artística

■ Espanya és també un dels estats que han vulnerat la llibertat d'expressió artística. Així ho veu l'organització internacional Freemuse, amb seu a Dinamarca, i així ho ha re-

Passa a la pàgina 8

No és el mateix.

Hi ha sensacions que són difícils d'explicar. Com conduir un Tiguan amb acabat exterior R-Line. No sabem si és pel seu extra d'esportivitat o per aquella seguretat que et fa arribar més enllà, però saps quan tens la sensació que tothom et mira?

Acabat esportiu R-Line - Front Assist - Càmera posterior
Climatronic 3 zones - Navegador - Park Assist
Llantes de 19 polzades - Adaptive Cruise Control

Consum mitjà (l/100 km): 4,8. Emissió de CO₂ (g/km): 126.

Volkswagen

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Ve de la pàgina 7

flectit en l'informe sobre l'estat de la llibertat artística corresponent a l'any 2018. Aquest informe recull casos de disset països d'arreu del món on es considera que s'ha perseguit o censurat l'art. Espanya i Polònia són els únics països europeus que hi figuren. La resta són Rússia, l'Iran, la Xina, Cuba, Israel, Veneçuela, l'Índia, Turquia, Nigèria, Malàisia, el Pakistan, el Marroc, Bangladesh i els Estats Units. Segons aquest informe, Espanya va vulnerar el dret en tretze ocasions: en el cas del raper Valtònik i en el dels dotze membres de la banda de rap La Insurgència, acusats de "glorificació del terrorisme" i, en el cas de Valtònik, també condemnat a tres anys de presó per injúries al rei.

Cal un organisme contra el racisme

■ La Comissió Europea contra el Racisme, dependent del Consell d'Europa, ha instat l'Estat espanyol a crear un organisme de l'executiu per combatre els delictes d'odi i xenofòbia. Espanya és gairebé l'únic membre del Consell d'Europa que no té un organisme com aquest.

14,7% d'atur, a la cua d'Europa

■ En l'últim informe de l'Eurostat, del novembre de l'any passat, Espanya apareix en el penúltim lloc dels 28 països de la UE, amb un índex d'atur del 14,7%, només superat per Grècia, amb un 18,6%. Aquest percentatge està molt lluny d'Alemanya, on actualment l'índex d'atur és del 3,3%, i dobla amb escreix el de la mitjana europea, que és del 6,7%.

Un 30% de pobresa infantil

■ Segons l'organització Unicef, a l'Estat espanyol el 30% dels nens viuen per sota del llindar de la pobresa. Juntament amb Grècia, Itàlia i Portugal, és dels països del sud d'Europa que presenten una taxa de pobresa infantil superior al 15%. A més, el nombre de joves entre 15 i 19 anys que ni estudien ni treballen supera el 10%, amb el que això implica de risc d'exclusió social. Un cop més, apareix la paraula *desigualtat* quan es constata que els ingressos mitjans de les fa-

mílies més pobres estan un 40% per sota de la línia de pobresa. No hi ha cap país on la desigualtat sigui tan gran, i això es reflecteix en els gràfics, en què Espanya figura en els últims llocs.

La inversió en R+D s'ha reduït un 9%

■ Espanya es troba en el lloc 29 en innovació, al darrere de la República Txeca, Hongria i Malàisia, segons un estudi fet per Bloomberg entre els anys 2009 i 2016. En aquest període, mentre que altres països europeus apostaven per invertir en R+D (Alemanya va créixer un 37,9%; la Gran Bretanya, un 39,3%, i la mitjana de la UE, un 27,4%), l'Estat espanyol en va reduir la inversió un 9,1%. Actualment, tot i haver crescut, la despesa en innovació és d'un 1,20% del PIB, quan la mitjana a Europa és del 2%.

Només un 17,3% de renovables

■ En el lloc web d'Espanya Global, les últimes dades sobre energies renovables que es faciliten són de l'any 2016 i es diu que representen "el 40% del *mix* de generació d'electricitat a Espanya". Fins i tot s'arriba a presentar Espanya com una "potència mundial" en energies renovables. Però la veritat és que és a anys llum de ser una potència en aquest camp. El Parlament Europeu ha aprovat que el 2030 el 32% de l'energia procedeixi de les renovables. Espanya, segons les últimes estadístiques d'Eurostat, encara se situa tot just en el 17,3%. I encara hi ha una dependència del 74% dels combustibles fòssils i d'un 12,4% de les nuclears. A Suïssa, ja superen el 50% i a Finlàndia gairebé arriben al 40%.

L'emissió de CO₂ creix un 13%

■ L'objectiu de reduir les emissions de CO₂ en un 35% d'aquí al 2030 queda lluny per a Espanya. Entre els anys 1990 i 2016, en lloc de reduir aquestes emissions, les va augmentar un 13%, mentre que Itàlia, la Gran Bretanya, Alemanya i Bèlgica les anaven reduint any rere any. En aquest període, el Regne Unit les va reduir un 40%; Alemanya, un 27%, i la UE, un 24% de mitjana. L'any passat es va produir un canvi de tendència per primer cop a Espanya. ■

Reversos judicials

SENTÈNCIES · Estrasburg va dictar 9 condemnes contra Espanya l'any passat i 30 més des del 2013 **VULNERACIÓ** · El dret a un judici just, entre les habituals

Enric Stern i Jaume Roca van ser condemnats per injúries a la corona i després absolts pel tribunal d'Estrasburg ■ E.P.

V.P.
BARCELONA

L'any passat, el Tribunal Europeu de Drets Humans (TEDH) va dictar 10 sentències contra Espanya, de les quals 9 van ser condemnatòries. D'aquestes, quatre ho van ser per violacions del dret al respecte per la vida privada i la família, dues per haver atemptat contra la llibertat d'expressió, dues més per haver atemptat contra el dret a un judici just i una última per no haver respectat el dret a tenir un tracte humà i no degradant. Les resolucions d'Estrasburg més sonades van ser el reconeixement, el mes de març, que la crema de fotos de Joan Carles I i Sofia protagonitzada per dos joves gironins, Enric Stern i Jaume Roura, l'any 2007, no representava cap delictes d'incitació a l'odi i estava emparada en el dret a la llibertat d'expressió, i l'absolució d'Arnaldo Otegi, feta pública el mes de novembre, i que va concloure que el judici de l'Audiència Nacional no va complir totes les garanties processals i que, per tant, s'havia vulnerat l'article sisè del conveni Europeu de Drets Humans, que reconeix el dret a un judici just. A finals d'any, a més, Estrasburg també va sentenciar en contra de l'expulsió de dos marroquins residents a Catalunya en entendre que s'havien vulnerat els seus drets.

L'Estat espanyol va ratificar la

Convenció Europea de Drets Humans l'any 1979. Des de llavors ha estat condemnada en més d'un centenar d'ocasions, pràcticament un 50% per violació del dret a un judici just. Tot i aquesta xifra, l'Estat espanyol no està situat entre els països amb més sentències emeses per Estrasburg. En el rànquing, el superen països com ara França, Bèlgica o Itàlia.

Aquest mes de gener, durant la presentació dels resultats de l'activitat del tribunal, el seu president, Guido Raimondi, va descartar valorar si hi ha "riscos" que Espanya es-

Entre el 2013 i el 2017 el Tribunal d'Estrasburg va condemnar l'Estat espanyol trenta vegades

tigui vulnerant drets fonamentals. En referència a l'empresonament preventiu de polítics independentistes i a la voluntat que les defenses arribin fins a Estrasburg, es va limitar a assenyalar que no es pot treure "cap conclusió general relativa a la situació de la democràcia a l'Estat espanyol perquè hi ha molts casos esperant la resposta del tribunal".

Entre els anys 2013 i 2017, Estrasburg va dictar 30 sentències contra l'Estat espanyol. Tot i que n'hi va haver en diferents àmbits, des de la no investigació de denúncies per tortures fins a resolucions

condemnatòries per devolucions en calent d'immigrants sense papers, la vulneració al dret a un judici just va tornar a ser la capdavantera. En aquest període, segons el tribunal europeu, va ser violat en 13 ocasions. El nombre de sentències desfavorables contra França va ser de 82 i contra Itàlia, de 132, cosa que indica que, malgrat tot, l'Estat espanyol no és un dels més condemnats. Tampoc ho és en proporció amb les denúncies que es presenten. Només l'any 2018 se'n van presentar 592, de les quals no van ser admeses 476. I el 2017, de les 667 presentades, se'n van rebutjar 635.

A banda de les sentències d'aquest últim any, un dels reversos més importants va arribar el juny del 2017, quan el TEDH va pronunciar-se a favor de l'expresident del Parlament basc Juan María Atutxa i dels membres de la mesa Gorka Knörr i Kontxi Bilbao. Una vegada més es va apel·lar als articles números 6.1 i 3 de la Convenció Europea de Drets Humans, que estableix la garantia a un judici equitatiu. Atutxa i els altres dos polítics bascos havien estat inhabilitats per no haver dissolt el grup parlamentari Socialista Abertzaleak després de la il·legalització de Batasuna. El Tribunal Constitucional els havia denegat l'empaña i havia avalat la decisió del Suprem, però el tribunal d'Estrasburg va tornar les resolucions dels tribunals espanyols al·legant que Atutxa no havia pogut defensar personalment la seva versió. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El PDeCAT encara recela de la Crida i n'ajorna l'encaix

■ Aniran discutint la fórmula i el cap de llista a les europees, però Bonvehí assegura que el partit hi serà "amb totes les conseqüències" ■ Afloren les crítiques pel paper del partit dins el nou moviment

Emma Ansolà
BARCELONA

Sense candidat clar a les eleccions europees –sobre la taula hi ha els noms de Carles Puigdemont, Jordi Turull i fins i tot Jordi Sànchez–, sense acord amb la resta de partits independentistes per dissenyar una llista unitària –ERC i la CUP ja ho han descartat per complet– i amb recels i divisions internes dins el partit per la relació futura amb la Crida. Amb aquests tres inconvenients, el consell nacional extraordinari del PDeCAT va decidir ahir allargar una mica més els seus debats i ajornar la fórmula amb què es presentaran a les eleccions europees així com la seva relació amb el moviment de Puigdemont.

El president del PDeCAT, David Bonvehí, va assegurar que la formació estarà present en aquestes eleccions europees i que encara no volen tancar la porta a la confecció d'una llista unitària, malgrat la negativa de republicans i cupaires. El partit, però, ja té al cap altres opcions, com va assegurar el mateix president en un discurs obert en el consell nacional. Aquesta proposta seria presentar-se a Europa amb el soci habitual, el PNB, però els bascos

El president David Bonvehí, la vicepresidenta Míriam Nogueras i el diputat al Congrés Ferran Bel, ahir, al consell ■ ACN

han mostrat cert recels respecte a una candidatura encapçalada per Puigdemont. "Calen uns dies més de reflexió", comentava Bonvehí.

La llista, a consulta

Al final, però, i "sigui quina sigui la fórmula" triada, Bonvehí va avançar que la decisió final haurà de tenir el vistiplau del consell nacional i de la militància, per la qual cosa es sotmetrà a votació un cop estigui confeccionada la propos-

ta. Ahir de moment van aprovar un reglament per confeccionar la llista i establir els criteris per als candidats a encapçalar-la. Unes condicions que no descarten cap dels candidats abans mencionats, ja que s'obre la porta a un cap de llista independent sempre que sigui proposat per la direcció del partit.

La figura de Carles Puigdemont dins el PDeCAT no és controvertida mentre el seu paper es mantingui reservat a pre-

sidir la Generalitat en aquesta legislatura; cal recordar que era el cap de cartell electoral, després que fa un any la investidura quedés ajornada pel president del Parlament, Roger Torrent, perquè no era efectiva i, a més, podia conduir a la paràlització de la cambra catalana. Ahir el PDeCAT es va reafirmar amb aquest paper de Puigdemont i va aprovar una proposta presentada d'urgència i defensada pel senador Josep Cle-

ries en què es reiterava el suport al grup parlamentari de Junts per Catalunya per fer "efectiva" la investidura de Puigdemont.

El que crea més recels dins el PDeCAT és la nova maquinària engegada per Puigdemont, el moviment i també partit polític de la Crida, i les aliances que s'hi han de teixir. Militants del partit demòcrata van fer evident ahir la manca de sintonia amb l'estratègia defensada fins ara pel sector del PDeCAT

més afí a Puigdemont i que també forma part de la Crida. Temen que el partit pugui acabar diluït i insignificant dins el paraguas transversal en què es vol convertir la Crida, tot i que ambdós aposten fermament per un referèndum com a solució al conflicte. De moment, però, els nervis estan temperats perquè el partit de Puigdemont ha descartat, ara per ara, presentar-se a les eleccions del mes de maig. Mentrestant, un equip format pel mateix Bonvehí i

Les frases

“Un dia farem un referèndum, el guanyarem i mai més serà considerat un delictes”

“Ens presentarem a les europees, sigui quina sigui la fórmula, però calen uns dies més de reflexió”

David Bonvehí
PRESIDENT DEL PDECAT

dirigents més afins a Puigdemont, com ara la diputada al Congrés Míriam Nogueras, continuen treballant en una proposta d'encaix del PDeCAT en la Crida.

Bonvehí va iniciar la seva intervenció oberta a la premsa tenint un record pels polítics presos, als quals va definir com uns "autèntics herois del país". Va titllar el judici que afronten "d'autèntic escàndol" i "inhumà". "No s'ha respectat allò que haurien de respectar els procediments judicials", va afegir-hi. ■

SAINT GEORGE'S SCHOOL
Educació Infantil (d'1 a 6 anys)

Welcome to Saint George's School!
Veniu a passar un matí a la nostra escola!

Us convidem a visitar les nostres instal·lacions i a entrar a les aules d'Educació Infantil per veure com treballem la immersió lingüística en anglès i conèixer la nostra metodologia educativa: innovació, projectes, STEAM, creativitat...

Dates: Divendres 15 de febrer o divendres 8 de març a les 10h.

Places limitades. Es requereix confirmar assistència trucant al tel. 972 47 60 65 o inscrivint-vos a la web: www.saintgeorgeschool.es

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La presidenta de l'ANC, Elisenda Paluzie, ahir, davant la seu de la representació de la Comissió Europea a Barcelona ■ EFE / ALBERTO ESTÉVEZ

L'ANC anuncia una nova etapa amb accions "més directes"

■ Paluzie avisa que continuaran "molestant" la UE després de la tancada de 21 membres de l'entitat a la seu de la Comissió a Barcelona ■ El govern multiplicarà les visites a l'estranger durant el judici

Emili Bella
BARCELONA

Elisenda Paluzie va anunciar ahir un canvi de paradigma en el tipus d'accions que promourà l'ANC a partir d'ara, sempre no violentes, després de la tancada de 21 membres de l'entitat a la seu de la representació de la Comissió Europea a Barcelona. "Estem en una etapa diferent, molt complicada, en què convivim amb la re-

pressió política, que no ens ha de fer perdre els objectius polítics, però ens ha de fer canviar la manera de mobilitzar-nos. Seguint sempre els principis de la lluita no violenta i la resistència pacífica, hem de passar de les accions típiques de denúncia, les mobilitzacions clàssiques, a accions més directes, que han de tenir un objectiu, que representen assumir riscos", va argumentar la presidenta de l'asso-

ciació independentista. Paluzie ho va exemplificar amb l'entrada a la seu de l'executiu comunitari a la capital, que va durar entre les cinc de la tarda de dijous i ahir al matí. "Hem de passar de la denúncia a pensar en termes de poder", va arengar un cop acabada l'ocupació.

L'ANC fa còmplice la Unió Europea "de l'Estat opressor i autoritari" i li retreu l'actuació "vergonyosa" que ha tingut fins

ara pel que fa a la carpeta catalana. Paluzie va recordar que els pares fundadors del club comunitari van ser presos polítics i que bona part dels actuals membres van esdevenir estats gràcies a l'exercici del dret a l'autodeterminació, començant per Alemanya. "Si la UE oblidava els seus principis fundacionals no tindria cap paper al món, no pot exigir als altres el que no fa complir a casa seva", va rematar.

"Nosaltres continuarem molestant tant com puguem la UE, no normalitzarem aquesta situació", va avisar.

Al seu costat tenia un diputat de Junts per Catalunya, Francesc Dalmau, que va procurar desmarcar l'independentisme del corrent d'euroescepticisme que recorre el continent: "No renunciem a Europa ni al projecte europeu, però sobretot no renunciem a la República ca-

talana." Durant la nit també hi va acudir el diputat de la CUP Carles Riera.

Els protagonistes de la tancada van entregar a la representació una carta de Paluzie dirigida al president de la Comissió, Jean-Claude Juncker, per denunciar el judici. El president de la Generalitat, Quim Torra, va avançar des de Molins de Rei que té previst assistir a la primera de les sessions, el pròxim dia 12, i va insistir que, durant el procés judicial, ell i el seu govern faran d'altaveu de presos polítics i exiliats davant la comunitat internacional. En aquest sentit, va advertir que incrementaran les vi-

La frase

"Hem de passar a accions més directes, que representen assumir riscos"

Elisenda Paluzie
PRESIDENTA DE L'ANC

sites a l'estranger per "multiplicar així la nostra veu" i "fer arribar aquest clam de justícia que expressa el poble de Catalunya per tot el món".

Des de Cambrils, el president del Parlament, Roger Torrent, va carregar contra el ministre d'Afers Estrangers, Josep Borrell, i la campanya internacional impulsada per la secretaria d'estat de l'Espanya Global, Irene Lozano, per fer front a la "desinformació independentista": "Per molts diners que us gasteu amb campanyes, vídeos i imatges per difondre arreu del món, no tapareu mai els cops de l'1-O, no amagareu la vergonya de tenir presos polítics." ■

MÉS PRESOS POLÍTICS

El nou president de SCC veuria com un error un altre 155

El president de Societat Civil Catalana (SCC), Josep Ramon Bosch, va afirmar ahir a la COPE que tornar a aplicar l'article 155 a Catalunya seria "un dels errors més grans que podria cometre l'Estat espanyol". "Sense un relat" o una "capacitat de seduir els catalanoparlants", seria "llençar més benzina al foc", creu.

Trial Watch es vol reunir amb Marchena

La plataforma Internacional Trial Watch (ITW), que impulsa la presència d'observadors internacionals en el judici, ha demanat una reunió amb el president del tribunal que jutjarà els presos, Manuel Marchena, per exigir-li que canviï d'opinió i garanteixi espais reservats a tal efecte dins de la sala de vistes.

Impulsors d'ITW, aquesta setmana a Madrid ■ ACN

Cel·les individuals i mòduls de respecte

Els presos polítics ja han passat dues nits a les presons madrilenyes d'Alcalá Meco i Soto del Real en cel·les individuals en mòduls de respecte. Els homes el comparteixen amb l'extresorer del PP Luis Bárcenas i l'exvicepresident espanyol Rodrigo Rato. Ja s'han integrat a la rutina carcerària; s'aixequen a les vuit

del matí i poden participar en les diferents activitats del mòdul. Fonts penitenciàries han explicat a l'ACN que els presos podran disposar dels seus ordinadors un cop hagin estat inspeccionats i recorden que el jutge Pablo Llarena va autoritzar que en tinguessin, sempre que abans fossin revisats.

Expedientat el guàrdia civil que va gravar el trasllat

La Guàrdia Civil ha obert un expedient disciplinari i ha suspès de funcions un agent després de l'enregistrament i difusió d'un vídeo durant el trasllat dels presos polítics a Madrid en què es veia d'ells i dels concentrats per acomiadar-los. El president, Quim Torra, creu que se l'hauria d'expulsar del cos.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Anna Saliente és escollida alcaldable de la CUP a Barcelona

■ El partit concorrerà a les eleccions municipals amb una llista totalment renovada ■ La CUP aprova un programa electoral que insisteix en la desobediència nacional i social

Saliente, acompanyada amb alguns dels candidats a les eleccions ■ JUANMA RAMOS

Rosa M. Bravo
BARCELONA

Anna Saliente ha estat escollida per la CUP com a candidata a les eleccions municipals de Barcelona al capdavant d'una llista totalment renovada que vol posar l'accent en la desobediència nacional i social. La CUP va aprovar, ahir, el programa polític i la llista de candidats, formada per persones de diferents àmbits i vinculades als moviments socials i veïnals. Saliente, que va estudiar sociologia a la UAB, treballa en la defensa dels drets de les prostitutes.

La candidatura a les eleccions municipals manté el nom de Capgirem Barcelona perquè, segons els cupaires, el programa polític beu de l'experiència acumulada els últims quatre anys en les administracions i el carrer i manté el mateix esperit amb què es van presentar a les eleccions del 2015. "Plantegem una candidatura en clau de ruptura, en clau anticapitalista i netament independentista, el que implica revertir el gir neoliberal de l'Ajuntament de Barcelona -va declarar Saliente-. Insistim en la municipalització dels serveis públics, en els drets laborals amb una jornada de 30 hores setmanals sense reducció de salari i en la gestió pública de l'habitatge i el decreixement turístic." L'alcaldeable va criticar el "debat alarmista" que s'està creant entorn de la seguretat. "No hi ha seguretat si la gent no té un habitatge garantit ni dret laborals", va afirmar.

La CUP defensa el trencament amb el règim del 78 en clau nacional però també social. "Han passat moltes coses aquests quatre anys. La necessitat de ruptura s'ha fet evident i la renúncia ja no és una opció", segons Saliente. ■

CASABLANCAS ARGULLOL
9 - 13 FEB

20° Liceu
Opera Barcelona

MÉS VIUS QUE MAI

Foto: Allison Cook, Xavier Sabata

L'ENIGMA DI LEA

UN CASTIG ANOMENAT ETERNITAT

AMB LA DIRECCIÓ ESCÈNICA DE CARME PORTACELI SOTA LA BATUTA DE JOSEP PONS

DIR. MUSICAL Josep Pons DIR. ESCENA Carmen Portaceli CAST Allison Cook (Lea), Xavier Sabata (Dr. Schicksal), José Antonio López (Ram),
Tres dames de la frontera: Sara Blanch (Primera dama), Anaïs Masllorens (Segona dama), Marta Infante (Tercera dama),
Sonia de Munck (Millebocche), Felipe Bou (Milleocchi), David Alegret (Michele), Antonio Lozano (Lorenzo), Juan Noval-Moro (Augusto)
ORQUESTRA SIMFÒNICA I COR DEL GRAN TEATRE DEL LICEU DIR. COR Conxita Garcia

ESTRENA MUNDIAL

LICEU.CAT - 902 787 397 #ENIGMALICEU